

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. III. Quando, & quomodo Archangelus Gabriel suum ad sanctissimam
Virginem confecerit Legationem, & quid ipsa responsi dederit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

Quid dicendum sit illis, qui vituperant, quod toties repetatur. Ave MARIA,

santer repetit: *Ave MARIA, Ave MARIA, Ave MARIA.*

Hoc ad amissim erat boni nostri senis cor tangere, quo oblectabatur maxime. O quanto me afficis solatio, inquit mihi, vultu hilari, totusque perfusus gaudio; quantum oblector, dum talia audio! Veniant deinceps, mihique exprobrent, me sæpè nimis meum recitare rosarium, dicantque illud foris, me incessanter repetendo *Ave MARIA*, ita importunum & molestum accidere Virgini Sanctissimæ, ac si centies pro unâ vice dicerem ipsi: Bona dies, mea Domina, bona dies mea Domina, bona dies mea Domina; haberè enim, quod responderem ipsis: siquidem dicerem, me facere in terris respectu Matris Dei, quod faciunt Angeli in cælis respectu ipsius Dei; quodque, si hoc displiceat ipsis, videant, an imitari malint infernum, seque Cantatores adungere rabiosæ sym-

phoniz, melius dixerò, horrendis ululatibus dæmonum, qui in rabiem aguntur ex eo, quod incessanter laudetur JESUS CHRISTUS, & Sanctissima Mater ejus in cælo & in terrâ.

Hoc dicto derepentè obmutuit; An igitur contentus non es, interrogat ipsum Viator? Contentus, Domine reponit Vir bonus, imò contentissimus ex eo, quod dixisti mihi. Sed quæso explanate ne cesses alia prodigia circa Legationem Gabrielis Archangeli; non enim hæc omnia mihi constant, & illa addiscendi immorior desiderio. Nôsse autem percuperem, quando & quomodo is se exhibuerit Sanctissimæ Virgini, quâ ratione ipsa receperit hanc Legationem, quânam ejusdem fuerit eventus; Et denique quæ alia particularia acciderint in magni hujus negotij Executione. Rogo te, speciatim circa omnia me informa.

ARGUMENTUM.

Quando & quomodo Archangelus Gabriel suam ad Sanctissimam Virginem confecerit legationem, & quid ipsa responsi dederit.

ARTICULUS III.

Dicendum non est, quod Sanctus Archangelus Gabriel assumpserit sibi tempus ad salutandum Sanctissimam Virginem; Angeli enim tempus non habent, non habent nisi ævum

vel æternitatem, & si quid faciunt in tempore, est, quando Deus mittit ipsos. Sed nec assumpsit sibi tempus assignatum à Sanctissimâ Virgine, sicut Legati assument tempus destinatum sibi à principibus

Habac. 3.
Quo tempore peractum sit mysterium Incarnationis.

bus, ut ab ijs audiantur, edquod non esset in libertate Virginis recipere hunc cœli Legatum, quando ipsa volebat; sed ipsa disposita semper erat, semper expedita ad audiendum Deum; adeoque tunc erat, quando adoranda suæ id placuit Majestati Vates quidam dixit, quod assumpturus is esset medium temporum: *In medio annorum notum facies.* Et ex hoc aliqui voluerunt concludere, quod tot anni superstites essent usque ad finem, quot effluerant ab ipsius creatione, usque ad Mysterium Incarnationis; verum si hæc supputatio vera esset, certò constaret nobis de extremo iudicij die, quod manifestè est contra Evangelium, assistmans, id arcanum esse incognitum hominibus.

Novimus quidem, quo anno, postquam numerari ceperunt anni à partu Virginis; Usque modò igitur, dum hæc vobis loquor, effluxere anni 1680. Tota Ecclesia credit, id fuisse die 25. Mensis Martij, edquod hoc die celebret Festum Annuntiationis Sanctissimæ Virginis. Sanctus Chrysostomus & Sanctus Augustinus scripserunt fuisse diem Veneris, ut formatio primi & secundi Adam eodem die occurreret. Sanctus Athanasius affirmat, id fuisse valde manè, circa horam, quâ matutinas horas cantare usitatum est Ecclesiæ, ut dies gratiæ inciperet inde, unde inceperat primus naturæ

dies; Et quia hæc hora est, quâ anima nostra magis solet esse tranquilla, meliusque disposita ad agendum cum Deo in oratione. Et S. Bernardus dicit, quod Sanctissima Virgo inclusa fuerit sola parvo cubiculo suo, ne interrumpetur in oratione suâ, vel sacrorum librorum lectione, cui ut plurimum navabat operam: Ne orantis perturbaretur silentium.

S. Bernard.
hom. 3. super Missus.

Quo loco, quo die, quâ horâ & quomodo,

Archangelus Gabriel non pulsavit ad januam, ut hanc sibi cupe- ret aperiri, non excitavit magnum strepitum, ut innueret, se intrate velut Dominum, vel ut Legatum Supremi Monarchæ hujus mundi; sed intravit penetrans muros, edquod fuerit Angelus, & non assumpserit corpus opacum, sicut alij, sed corpus subtile & agile, veluti spiritus. Intrat silenter, & profundâ cum humilitate, edquod non venerit imperaturus, sed requisiturus, velut obsecrando, concessum Sanctissimæ Virginis. Nonne hoc vobis mirabile videtur, quod suprema Dei Majestas mitat ipsi unum è primis cœlestis aulae principibus, ad requirendum ipsam, an consentire velit in conubium, quod contrahere percuperet divinam inter & humanam naturam in purissimo utero suo? Irâne ergò necesse erat exposcere & expectare ad hoc Sanctissimæ Virginis consensum? Nonne enim, sicut Deus eduxit corpus primæ fœminæ è Corpore Adæ, abs eo, quod

T t ;

quod

S. Athanasius serm. de Deip. Virg.

quod quidquam ipse de hoc sciret (oppresserat enim ipsum sopore) ita etiam facere potuisset, ut Sanctissima Virgo evaderet Mater Unigeniti sui Filij, quin id voluisset ipsa, vel etiam de eo quidquam percepisset; edquod concipere & formare corpus infantis, dependeat quidem à virtute naturali, sed non à liberâ voluntate Matris.

Exemplum
humilitatis
in ipso Deo,

Et nihilominus infinita Majestas Dei, non contenta demittere se usque ad nihilum conditionis nostræ humanæ, vult insuper ad hoc requirere consensum creaturæ suæ, idque agendi quasi facultatem. O stupendam bonitatem! quàm eximium submissio- nis exemplum præbes nobis? Quomodo agnata nobis superbia & effrænis dominandi libido comparere audebit coram incomprehensibili humilitate hâc & mansuetudine? Itane! Bonitas infinita, non ergò sufficit affecisse Sanctissimam Virginem honore, ut eligeres ipsam in Matrem tuam; vis insuper accedere consensum voluntatis ipsius, ut, cum maximum, quod extra teipsum conficere potes opus, fieret ipsi liberum, esset ipsa quòque meritum; tunc etiam crederes ipsi totum boni hujus operis meritum quod infiniti est valoris, edquod, eum nullum acquisieris meritum, Incarnandò te, nullam illius reservaveris partem pro te. O hono-

Totum me-
ritum mag-
næ hujus
æstionis
mansit San-
ctissimæ
Virgini

rem! ô felicitatem! ô gloriam! ô meritum infinitum Sanctissimæ Virginis! Sanctus Bernardinus Senensis credit, ipsam plus fuisse promeritam unico hoc voluntatis suæ consensu, quàm omnes Angeli & omnes simul homines promeruerint unquam in omnibus, quæ egerunt, quæ dixerunt, quæ cogitârunt Sanctissima quæque, toto tempore vitæ suæ.

Sed nôsse percuperem, interrogat hic senex, quâ reverentiâ Angelus allocutus fuerit Sanctissimam Virginem. Jam declarâsti mihi, quod dixerit illi *Ave MARIA*; verum in quali corporis habitu- dine? An fecit id genuflexus? Non, respondit Viator, Siquidem, ultra quod nunquam videamus in aliquo scripturæ loco, locutos fuisse Angelos genuflexos hominibus; & quando etiam inter- dum fecissent, non decebat id facere Sanctum Gabrielem, edquod cum obicrit tunc munus Legati Omnipotentis Dei, custodire debuerit auctoritatem & Majestatem Domini, quem representabat; & quando id facere etiam voluisset, Sanctissima Virgo, quæ ipsum ceu talem agnoscerebat, non sustinisset ipsum prostratum ad pedes suos: locutus est igitur ipsa stans in pedes, totusque erectus: Illa etiam, utpote nunquam de- ferens profundæ suæ humilitatis abyssum, assurrexit ex reverentiâ coram Legato DEI.

Nihil

S. Berno-
dinus tom.
2. lerm. 11.
art. 2. c. 10.

S. Gabriel
non saluta-
vit Virgi-
nem genu-
flexus.

Quid t
neadur
imagin
tionibu
pictore
dum re
senten
stra m
ria.

Quid te
neadum de
imaginati-
onibus
pictorum,
dum repre-
sentent no-
stra myste-
ria.

Nihilominus hac ratione, inquit senex, hujus series facti nobis minimè exhibetur: semper enim depingitur Sanctissima Virgo, vel sedens, vel genibus innixa scabello, orans Deum; & Angelus velut juvenis, gestans in humeris alas, & reverenter se inclinans, vel genua flectens coram illà, ipsamque salutans. Respondedo ad hoc, inquit Viator, quòd pictura, sicut pœsis, assumat sibi sæpè libertatem, cujus auctoritati confidere volet nemo; nisi excusare quis voluerit mendacium, dicendo, id esse licentiam quandam pœticam; & hic ipse favor exhiberi posset picturæ, si quis excusare ipsam mallet, quàm condemnare: à parte rei tamen verisimile non est, Sanctissimam Virginem aut confedisse, aut genua flexisse coram hoc Legato cœli: Sedere non est situs, nec status, qui demonstrasset satis reverentiæ in humillimâ Virgine; genua flectere status est, qui venerationis ostendisset nimium ex parte exploratum haberet, non loqui se Deo. Verisimile adhuc minus est, ingressum esse Angelum Sanctissimæ Virginis conclave, indutum humeris alas: Cur enim id fecisset? an indignisset ipsis in morem avium? non indignit ipsis, cum fuerit Spiritus: an augendo decori & pulchritudini? Quid vidisset unquam ejusmodi monstrum in naturâ? nihilominus receptum est,

videre sic Angelos depictos cum alis, eòquòd discerni aliàs non possent, nisi haberent illas.

Relinquamus ipsorum alas, reponit senex, si illis non indigeant, non sint nobis incommodo. Magis nôsse desidero, quid Sanctissima Virgo responderit huic cœlesti Legato. Ecce tibi, respondet Viator; videtur non indignuisse ipsam tantâ, tamque maturâ de liberatione ad respondendum congruè circa negotium tanti momenti, Sanctus Augustinus alloquitur ipsam, Sanctus Bernardus, Sanctus Fulgentius, Sanctus Laurentius Justinianus, & plures alij Sancti Patres, inter quos audiamus mellissimum: Exspectat Angelus responsum, tempus est enim, ut revertatur ad Deum, qui misit illum. Exspectamus & nos, ô Domina, verbum miserationis, quos miserabiliter premit sententia damnationis. Et ecce offertur tibi pretium salutis nostræ, statim liberabimur, si consentis. Hoc supplicat à te, ô pia Virgo, flebilis Adam cum miserâ sobole suâ exul de paradiso, hoc Abraham, hoc David, hoc cæteri flagitant Sancti Patres, Patres scilicet tui, qui & ipsi habitant in regione umbræ mortis. Hoc totus mundus tuis genibus provolutus exspectat: ut respondeat Angelus tuo pendet consolatio miserorum, redemptio captivorum, liberatio damnatorum, salus denique uni-

S. Augustinus serm. 1. de Nativ. Dom. S. Fulgentius serm. 18. de Sanctis. S. Laurentius Justinianus serm. de Annunt.

Apostrophe S. Bernardi ad Sanctissimam Virginem, quâ sollicitatur, ut respondeat Angelo homil. 4. super Misericordiam.

verio-

verforum Filiorum Adam, totius generis tui. Da Virgo responsum festinanter; ô Domina responde Verbum, quod terra, quod inferni, quod expectant & superi; ipse quoque omnium Rex ac Dominus, quantum concupivit decorem tuum, tantum desiderat & responsionis assensum, in quâ nimirum proposuit salvare mundum; & cui placuisti in silentio, jam magis placebis ex Verbo, cum ipse tibi clamet è cœlo: O pulcherrima inter mulieres, fac me audire vocem tuam. Si ergo tu eum facias audire vocem tuam, ipse te faciet videre salutem nostram. Nanquid non hoc est, quod querebas quod gemebas quod diebus ac noctibus orando suspirabas? Quid igitur! Tu es, cui hoc promissum est, an aliam expectamus? imò tu ipsa non alia: Tu inquam illa promissa, illa expectata, illa desiderata, ex quâ Sanctus Pater tuus Jacob jam morti appropinquans, vitam sperabat æternam, cum dicebat: Expectabo salutem tuam Domine. Gen. 49. In quâ denique & per quam Deus ipse Rex noster ante sæcula disposuit operari salutem in medio terræ. Quid ab alia speras, quod tibi offertur? quod per aliam expectas, quod per te mox exhibebitur dummodo præbeas assensum, respondeas verbum? responde itaque citius Angelo, imò per Angelum Domino; responde ver-

Gen. 49

bam & suscipe Verbum; propter tuum, & concipe divinum; emitte transitorium, & amplectere æternum. Quid tardas? quid trepidas? Crede, confitere & suscipe; sumat humilitas audaciam, verecundia fiduciam; nullatenus convenit nunc, ut Virginalis simplicitas obliviscatur prudentiam; in hâc solâ te ne timeas Virgo prudens præsumptionem; quia effigra in silentio verecundia, magis tamen nunc in verbo pietas necessaria; aperi Virgo beata cor fidei, labia confessioni, viscera Creatori: Ecce desideratus cunctis gentibus foris pulsat ad ostium. O si te morante pertransierit, & rursus incipias dolens querere, quem diligit anima tua? surge, curre, aperi surge per fidem, curre per devotionem, aperi per confessionem. Hucusque S. Bernardus.

Consolamini, Consolamini mihi seri mortales, expellite omnes vestros mœrores, abstergite lacrymas, exultate gaudiò corda dilatata vestra, canite ubivis Alleluja, volate præ lætinâ; dedit ipsa consensum suum, habebitis Salvatorem; habebitis Deum Hominem; eritis omnes consanguinei Dei, ipse erit frater vester, vos eritis sorte auspiciatissima ipsius filii, & tandem coheredes ipsius in regno cœlestis Patris sui, sicut & possessores propriæ ipsius gloriæ in æternitate; & hæc omnia comparavit vobis consensu suo Sanctissima Virgo, quem dedit.

Solatio
torius na-
ture hu-
mane ex
responsio
Sanctissimæ
Virginis,
dedit An-
gelo,

dedit, ut esset Mater Dei. Quid retribuemus tibi, ô Sanctissima Virgo, pro tot tantisque beneficiis, tot ac tantis nominibus, quibus tenemur tibi? Nonne minimum sit, quod facere possumus, tibi nos esse devotos: Sed devotissimos, sed absque intermissione, absque exceptione ullâ, & nunquam non tuo addictos servitio, ex toto corde nostro, ex totâ animâ nostrâ, & ex totis viribus nostris. Nonne vis illud! Nonne libenter tuum adjicis consensum, sicut illa adjecit suam? libentissimè, respondit senex.

Sed ignoro, prosequitur ipse, quâ ratione hunc dederit; informari circa hoc velle, ut conformem me ipsi quantum poterò. Ecce verba, reposuit Viator, quæ Sanctissima Virgo locuta est Angelo: Ecce ancilla Domini,

fiat mihi secundum Verbum tuum, prostratis in terram genibus, corde & oculis in cælum sublevis. O prodigium hujus responsi! ô potentiam horum verborum! ô altitudinem eorum, quæ complectuntur, mysterium! verum ubi sunt hæc prodigia? interrogat senex: Apparent hæc verba simplicissima & absque artificio; quæ ostendunt potentiam: Sunt humillima, ne ullâ pollant auctoritate; Et quæ comperies in illis mysteria? clara sunt & simpliciter insinuant, consensisse ipsam proposita ab Angelo quaestioni. Itane! nihil hic invenis dignum admiratione, respondit Viator? considera paulisper hoc responsum, & observabis in ipso tria, quæ maximo stupore defixas tenebant mentes, illius prodigia confutantes.

ARGUMENTUM.

Consideratio circa responsum, à Sanctissimâ Virgine datum Sancto Archangelo Gabrieli.

ARTICULUS IV.

Incrimis aspicit ipsa Angelam salutantem se nomine Dei, supremi totius orbis Monarchæ. Intellegit setentis sublimissimam honoribus, ut nominetur ab ipso gratiâ plena, id est, pulchritudine, sanctitate, tantisque perfectionibus, ut Deus veluti captus & illectus illis, quas in ipsâ

R. P. J. Jac. Consultat. Tom. III.

conspiciebat, excellentijs, ingredi voluerit castissimum ipsius uterum, eamque sibi eligere in Matrem, quæ maxima omnium est dignitas, quæ exornare possit Deus aliquam Creaturam; & è supremo tam sublimis dignitatis gradu, ipsa demittit se in profundissimam sui nihili abyssum, respondens

V u Ange,

Quid prodixerit humilitas in Sanctissima Virgine & superbia in Lucifero.